

En due ved navn Sissi

Jeg skriver for flere forskellige brevdueblade rundt omkring i verden – det er faktisk blevet min levevej. Jeg begyndte at skrive i 1974 på ugebasis, så I kan forestille jer, at det er blevet til mange artikler i tidens løb – for ikke at tale om Janssen-bogen. Og tro det eller ej – hver gang er det et problem at finde en god titel. Til denne artikel blev jeg inspireret af titlen på den amerikanske film "En fisk ved navn Wanda". At finde noget at skrive om er heller ikke altid nemt, og derfor skriver jeg af og til om mine egne duer, mine erfaringer, mine fejltager og mine succeser.

I denne artikel vil jeg fortælle om en af mine duer fra 1988, hvis ringnummer også endte på 88. Her hos os er det skik at give duerne navne, og jeg syntes "Sissi" var et godt navn for denne 1988-hun, som var en virkelig superdue. Når I nu læser videre, så misforstå mig ikke. I må ikke tro, at jeg skriver dette for at sælge unger efter "Sissi", for der er ingen til salg. Heller ikke for at sælge efterkommere af hende, da denne blodlinie er så populær i Holland, at efterspørgslen langt overstiger udbuddet.

Jeg skriver denne artikel, fordi den har en morale: Nogle mennesker er klogere end andre, men i det store og hele ved ingen af os ret meget om brevduer, og det gælder både dig og mig og selv de største mestre. Jo, vi kan nok se, om en due er smuk. Og vi kan føle, om en due har en stærk krop. Men vi kan ikke se, hvad der er inde i hovedet – om en due er klog. Jeg ved ikke, hvordan det forholder sig hos jer, men i Holland er kombinationen SMUK OG KLOG en sjældenhed. Det sker, at man træffer en pige, der er så smuk, at enhver normal mand ville falde for hende. Men det sker også, at når hun åbner munden, bliver man skuffet. Kloge ord høres sjældent fra smukke pigers mund. Hvad duer angår, så har jeg lært at tage mig i agt for smukke brevduer, for med dem gælder samme regel som med piger – de er sjældent både smukke og kloge.

Sissi

"Sissi" (hun døde i april 2000) var et mirakel i avlen.

I 1996 havde jeg to 1. es-duer provinsielt (i snit 11.000 konkurrerende duer). De var broder og søster, hvad der historisk aldrig før var sket. De var efterkommere af "Sissi". Jeg havde de 6 bedste duer i gruppen – alle nedstammede fra "Sissi". I 1999 havde jeg igen to 1. es-duer provinsielt (i snit 10.000 konkurrerende duer) – også efterkommere af "Sissi". Den 5. maj 2000 blev jeg nr. 1 af 13.200 duer med 7 minutters forspring i hårdt vejr. Det var med NL98-5812162, en efterkommer af "Sissi". Den 24. juni 2000 vandt jeg fra Orleans 1., 2., 3. og 5. med duer, der nedstammede fra "Sissi". I 1996 var jeg nr. 1 af 24.000 duer i hårdt vejr. Duen var "Golden Eye", som nedstammer fra "Sissi" og nu er i Taiwan. I 1998 blev Mr. Leyten nr. 2 til verdensmesterskabet i langdistance (Versele Laga) med en efterkommer af "Sissi". I 1999 havde Mr. de Bruyn 1. es-due provinsielt (5.000 slag – ringnr. 98-1222890). Denne due – af "Sissi" afstamning – blev til lige 5. bedste hun i Holland. Han har endnu en hun, der vandt tre 1. præmier – også efterkommer af "Sissi". Mr. Roks vandt ni 1. præmier med efterkommere af "Sissi". Mr. van Veen blev nr. 1 mod 21.000 duer med en efterkommer af "Sissi". I 1998 blev jeg nr. 8, 10 og 13 nationalt Orleans med tre efterkommere af "Sissi". 98-5812191 vandt i år 2000 på 5 uger 4 førstepladser i stærk konkurrence - en af "Sissi"s efterkommere. Duen 99-1944577 vandt tre forskellige flyvninger – nr. 1 mod 14.454 duer, nr. 1 mod 9.508 duer, nr. 1 semi-national Orleans mod 10.500 duer. Denne 577 er barnebarn af 92-5212278, der vandt 7 førstepremier og er søn af "Sissi". I 1999 havde jeg foruden de første to es-duer provinsielt med gamle duer også 1. es-due med unger (sprint), et barnebarn af "Sissi". Jeg havde også 1. es-due unger (mellemdistance) med et barnebarn af "Sissi". I 2000 havde Mr. v.d. Zijde en due, der på langdistanceflyvninger blev nr. 1, nr. 1 og nr. 2. To 1. præmier med 20 minutters forspring. Igen et barnebarn af "Sissi". Jeg stopper her, da det ellers bliver for kedsommeligt, men

jeg kunne gøre listen endnu længere.

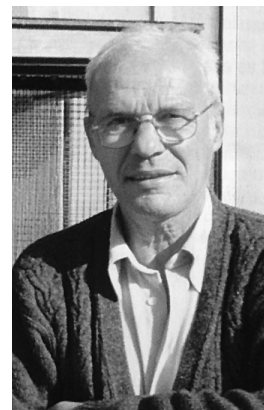
Jeg gentager: Dette er ikke reklame, så afbryd endelig ikke læsningen, for nu kommer vi til den interessante del med svar på spørgsmålet "Hvordan får man en sådan superdue?" Det er en temmelig lang historie men også lærerig. Den kommer her.

Stof til eftertanke

Der er meget, jeg ikke er særlig god til, men til nogle ting er jeg ikke så dårlig. I Holland har jeg ry for altid at være den første til at finde nye stjerner. Er det held? Delvis, men ikke kun held. Jeg læser ikke omtaler af sportens mestre i bladene, da de ofte er betalte reklametekster med henblik på salg af unger. Desuden er resultaterne ofte ufuldstændige, d.v.s. korrekte men misvisende. Jeg er ikke interesseret i unger fra en mester, for i visse dele af Holland og Belgien er konkurrencen så ringe, at en middelmådig brevdue m/k kan blive mester. Jeg er ikke interesseret i duer fra en, der har vundet en nationalflyvning, for hvor meget er de værd, når han deltog med 60 duer, og bortset fra nationalvinderen kun havde enkelte placeringer?

I skal vide, at i Holland og Belgien vinder en tredjedel af duerne præmie. Det vil sige, at når der er 1200 duer i en flyvning, er der 400 præmier. Et slag, der sender 15 duer og vinder 5 præmier er altså et gennemsnitsslag. Mindre end det er et dårligt resultat. Vinder man 12 præmier med 15 deltagende duer, er det godt. Men vinder man 12 præmier med 80 deltagende duer, er det ikke så godt. Så er der en meget væsentlig ting, der influerer på resultatet af en nationalflyvning – vindretningen. Når vinden er vestlig, vil vinderen være at finde i den østlige del af landet, altså nær grænsen til Tyskland. Derfor – når der er vestenvind, vil den due, der blev nr. 20 i nationalflyvningen, være en bedre due end vinderen, såfremt dens slag ligger i den vestlige del af landet. Fordi denne due havde vejrforholdene imod sig.

Hvordan kan det så være, at jeg så tit har været heldig med mine indkøb af duer? Jo, jeg

Af
Ad Schaerlaeckens

får de *fuldstændige* resultater fra mange provinser og sammenslutninger i Holland og Belgien – og læser dem omhyggeligt. I udlandet ser man toppræmierne og ikke mere. For mig er det ikke godt nok. Jeg vil give jer et eksempel på, hvad jeg mener. Vi tager som eksempel en flyvning med 1200 deltagende duer, hvor Mr. X vinder 1. og 2. præmie. Mr. X kommer i alle bladene. Hans resultater ser imponerende ud, men det ændrer sig fra imponerende til elendigt, når man ser, at han deltog med 60 duer og kun vandt 6 præmier. Men i udlandet ser man ikke hele billedet. I samme flyvning har Mr. Y måske vundet 12., 15. og 20. præmie. Hans navn vil ikke blive nævnt i nogen af bladene, men hans resultat var intet mindre end sensationelt, da han kun deltog med tre duer. For at kunne bedømme, hvor god en brevdue m/k i Holland eller Belgien er, er det absolut nødvendigt at vide, hvor mange duer han deltager med, hvor stærk konkurrencen er, og hvor slaget er beliggende. Jeg er sikker på, at hvis folk i udlandet kunne se de fulde resultater for nogle af mestrene her, ville de gøre store øjne.

Nå, men det var "Sissi", jeg ville fortælle om, og derfor må vi gå tilbage i historien.

1991

I 1991 hørte jeg om en han i Belgien, der havde avlet mange superduer. Jeg tog ned til ejeren sammen med en af mine amerikanske venner. Vi spurgte så belgieren: "Hvad forlanger du for en unge efter din superhan?" Det gippede i os, da vi hørte prisen. Manden må have bemærket vores betænkkeligheder og sagde så: "Okay, så får I en hun med i købet". Vi købte duerne, betalte 50% hver og aftalte at dele ungerne. Da vi var kommet hjem, åbnede vi kurven for at give duerne et grundigt eftersyn. Og det forekom os, at de så endnu grimmere ud en før. "Jeg er ked af det," sagde min amerikanske ven, "duer, der ser sådan ud, kan bare ikke være gode. Vil du have noget imod, at jeg springer fra?" "Ikke noget problem," sagde jeg og gav ham de 50% af beløbet tilbage. "Sikken en idiot, jeg er," tænkte jeg, da jeg gik i seng om aftenen, "at give gode penge ud på sådan noget bras." Og jeg lovede mig selv at passe bedre på i fremtiden, når jeg købte nye duer til forbedring af min bestand. Men nu havde jeg ikke andet valg end at avle nogle unger på de to grimrianer.

1992

Afkommet fra hannen, jeg havde købt efter superavlere, så egentlig ikke værst ud. Men de første unger, jeg avlede på hunnen ("Sissi"), så græsselige ud, og jeg aflivede dem. Det følgende kuld var ikke spor bedre, men jeg kunne da for pokker ikke aflive dem alle sammen, vel? Men så var jeg så heldig (troede jeg den gang) at miste en af ungerne og tænkte lettet: "En allike mindre at fodre på."

Og forestil jer min forbavselse nogle dage senere, da jeg blev ringet op af en mand i Hamburg. Han havde fået en af mine unger ind på sit slag. Jeg bad om ringnummeret og blev glad. Det var en unge efter "Sissi". "Ungen er din," sagde jeg til tyskeren, "du må gerne beholde den." Det var da en pæn måde at komme af med en due på, som jeg ikke brød mig om. Men en endnu større forbavselse ventede mig to dage senere. Ungen, der kun var 10 uger gammel, var kommet tilbage på slaget. Den havde, uden nogen træning, klaret turen alene fra Hamburg til min hjemby, en strækning på 600 km. *Hvad siger I så?* Denne unge var 92-5212278. Senere i livet ville han vinde 7 flyvninger,

"Sissi"

ger, hvoraf 2 var provinsflyvninger med to ugers mellemrum. Mr. Timmermanns fik en unge efter 278. Den blev fader til hans 99-1944577, der vandt: Nr. 1 af 14.454 duer, 1. af 9.508 duer, 1. af 10.500 duer.

I 1992 skete der igen noget af betydning for mig.

Japansk importør

Der er denne her japanske importør, der altid er på udkig efter noget nyt. Han vil ikke have duer fra slag med kendte navne men fra små ukendte opdrættere. Han havde den gang ikke hørt om slaget, hvor jeg købte "Sissi". Jeg fortalte ham om manden og sagde, jeg havde to duer efter hans bedste blodlinier. Han er et ordentligt menneske, japaneren, så jeg nævnte, at duerne ikke var særlig kønne, da jeg ikke ville skuffe ham. Han havde stor tiltro til mig og sagde: "Send mig bare duerne". Og det gjorde jeg så. Tiden gik ... og Sissi's afkom vandt nu alt for mig. "Hvad har jeg gjort? At sende de to duer til Japan – sikken en idiot," jamrede jeg. Det var en af de største fejl, jeg i mit liv har begået. Mærkeligt nok hørte jeg ikke i lang tid fra min japanske kunde. Så jeg sendte ham en fax: "Hvorfor hører jeg ikke fra dig? Hvad er der galt? Er der problemer?" Hvorpå han svarede med en fax om de to duer, jeg havde sendt ham. Han skrev, han skulle have taget det mere alvorligt, når jeg sagde, at

de var grimme. Alle, der så dem, grinede, og han havde ikke kunnet sælge en eneste unge efter dem. Så han overvejede at slå dem ihjel. Hvortil jeg svarede: "Det er jeg ked af høre (men frydede mig indvendigt), og jeg ønsker ikke at skuffe dig, så jeg vil betale dig pengene tilbage. Og du må ikke aflive duerne men sende dem retur til Holland." Manden var lykkelig. Og ikke mindre lykkelig var jeg. Det var det bedste, der nogen sinde er hændt mig i min tid i brevduesporten. "Sissi" kom tilbage til Holland. Jeg gik i gang med at avle på hende igen, og resultaterne har I allerede kunnet læse om. Senere hen gjorde jeg en anden god ting.

1996

Jeg sælger en hel del duer til hollandske og belgiske brevduefolk, men på den tid – det var i 1993 og 1994 – var de interesserede i alle andre duer på mit slag end efterkommere af "Sissi". De brød sig ikke om duernes mørkeblå farve, og de var for små. Ikke noget problem, tænkte jeg. Men så – i 1995 – bredte rygten om Sissi's efterkommere og deres bedrifter sig som en steppebrand. I det år vandt jeg den ene flyvning efter den anden mod tusinder af duer, og vinderne var alle efterkommere af "Sissi". Og pludselig ville alle købe duer af "Sissi" linien. I 1996 havde jeg 4 sommerunger efter

hende. Kendte belgiske navne tilbød mig store pengebeløb for dem, og jeg gjorde da en anden god ting: Jeg lod mig ikke friste af pengene men beholdt duerne for mig selv.

Senere hen

Det siger sig selv, at jeg senere igen besøgte slaget, hvor jeg havde købt "Sissi", for at købe flere duer. Ingen af dem var særlig gode. Min amerikanske ven og den japanske importør indså, hvilken kæmpebrøler, de havde begået og skaffede sig endog brødre og søstre til "Sissi". Ingen af disse viste sig i stand til at avle godt afkom, så ... de solgte dem til Taiwan!!

Moralen

A: For at få en god due, har du brug for held. Og hvis du har købt duer, der ikke er gode, er du ikke nødvendigvis blevet snydt. Når en due er super, behøver det ikke at betyde, at dens brødre og søstre også er superduer. Selv "Sissi" avlede dårligt afkom.

B: Hvad ved vi om duer? Den belgiske opdrætter ville aldrig have givet mig "Sissi", hvis han havde vidst, at hun var så god. De store mestre, der ville købe mine duer – undtagen dem fra "Sissi" – før 1995, tog alle sammen fejl i deres bedømmelse. De ville først have afkom efter hende, da det var for sent, og jeg ikke længere ville sælge dem.

C: Du kan aldrig være sikker på kvaliteten af en due, men det er det gode ved brevduesporten. Hvis vi kunne se på en due, om den er god, ville alle superduerne snart være i hænderne på folk med penge.

D: De fleste af Sissi's efterkommere er små duer, særlig hunnerne, men de klarer sig bedst på hårde flyvninger. Jeg mener, at nutidens vindere i brevduesporten er af en mindre type. Det er i modsætning til for nogle årtier siden, da duerne var større. Så – hold jer fra store duer til hårde flyvninger! Det er duer af den mindre type, der ofte er de stærkeste.

E: I må undskyldte mig, at jeg har skrevet om mine egne duer og resultater. Jeg har kun ønsket at åbne øjnene på begyndere og tabere, så de kan blive vindere i fremtiden.

*Oversættelse:
Jens Pedersen*